

Rangaistusmääräyksellä ja tuomiolla ratkaistu rikosasia

ASIAN VIREILLETULO

Tuomioistuinlain 3 luvun 2 §:n 2 momentin mukaan hovioikeuden on ilmoitettava valtioneuvoston oikeuskanslerille tietoonsa tulleista seikoista, jotka saattavat johtaa virkasyytteen nostamiseen hovioikeudessa.

Itä-Suomen hovioikeus on 2.5.2024 mainitussa tarkoituksessa lähettänyt oikeuskanslerinvirastoon 23.4.2024 (R 24/275) antamansa päätöksen, joka koskee Pohjois-Savon käräjäoikeuden 2.2.2024 asiassa R 23/1753 antamaa tuomiota nro 24/105033. Päätöksessään hovioikeus oli syyttäjän tekemän tuomiovirhekantelun johdosta poistanut käräjäoikeuden tuomion, koska asia oli jo lainvoimaisesti ratkaistu aluesyyttäjän rangaistusmääräyksellä.

Hovioikeus on päätöksensä perusteluissa todennut, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7. lisäpöytäkirjan 4(1) artiklan mukaan ketään ei saa tutkia uudelleen tai rangaista oikeudenkäynnissä rikoksesta, josta hänet on jo lopullisesti vapautettu tai tuomittu syylliseksi kyseisen valtion lakien ja oikeudenkäyntimenettelyn mukaisesti. Koska asia oli jo lainvoimaisesti ratkaistu aluesyyttäjän rangaistusmääräyksellä, käräjäoikeuden olisi tullut jättää syyte omasta aloitteestaan tutkimatta. Asian käsittelyssä oli näin ollen tapahtunut tuomiovirhe, minkä vuoksi käräjäoikeuden tuomio oli poistettava.

SELVITYS

Minulla ei hovioikeuden ilmoituksen perusteella ole ollut aihetta epäillä Pohjois-Savon kärjäoikeuden menetelleen asiassa toimenpiteitani edellyttävällä tavalla. Sen sijaan olen hankkinut selvitykset poliisin ja syyttäjän menettelystä asiassa.

Poliisihallitus on antanut 14.8.2024 päivätyn lausunnon, jonka liitteenä on ollut Itä-Suomen poliisilaitoksen lausunto liitteineen.

Apulaisvaltakunnansyyttäjä on antanut 25.11.2024 päivätyn lausunnon, jonka liitteenä on ollut aluesyyttäjä A:n ja aluesyyttäjä B:n selvitykset.

RATKAISU

1 Arviointi

1.1 Poliisin menettely

Perustuslain 21 §:n mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa.

Poliisipartio oli 13.8.2023 pysäyttänyt mopon, jonka kuljettajaa oli hänelle suoritettuna puhalluskokeen perusteella syytä epäillä rattijuopumuksesta. Kuljettajalla ei ollut ollut myöskään ajo-oikeutta. Kuljettajalle oli suoritettu poliisiasemalla tarkkuusalkometrikoe, jonka tulos oli ylittänyt rattijuopumukselle asetetun rajan.

Poliisipartio oli suorittanut esitutkintalain mukaisen suppean esitutkinnan, jossa suoritettuna kuulustelussa kuljettaja oli tunnustanut syyllistyneensä rattijuopumukseen ja kulkuneuvon kuljettamiseen oikeudetta. Poliisi oli antanut 13.8.2023 kuljettajalle tiedoksi sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain (754/2010) mukaisen sakkovaatimuksen.

Esitutkintalain (805/2011) 10 luvun 2 §:n 1 momentin mukaan esitutkinnan valmistuttua asia on toimitettava syyttäjälle syyteharkintaa taikka sakon ja rikesakon määräämisestä annetussa laissa tarkoitetun määräyksen tai vaatimuksen antamista varten.

Sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain 13 §:n mukaan sakkovaatimus on tiedoksianto jälkeen viivytyksettä toimitettava syyttäjälle rangaistusmääräyksen antamista varten.

Asiassa saadun selvityksen perusteella sakkovaatimuksen tiedoksiantamisen yhteydessä esitutkinnan päättäminen oli jäänyt poliisissa tekemättä ja asia jäänyt siten poliisin tietojärjestelmässä avoimeksi. Tämä ei ollut kuitenkaan estänyt sakkovaatimuksen siirtymistä poliisilta syyttäjän tietojärjestelmään, sillä siihen oli riittänyt tietojärjestelmään tehtyjen sakkovaatimuksen tiedoksiantomerkintöjen tekeminen. Siten sakkovaatimus oli 13.8.2023 siirtynyt syyttäjän ratkaistavaksi ja samalla asia jäänyt kuitenkin poliisin tietojärjestelmään avoimeksi.

Syyttäjälaitoksessa aluesyyttäjä B oli ratkaissut sakkovaatimuksen rangaistusmääräyksellä 19.9.2023.

Poliisin tietojärjestelmässä avoimeksi jäänyt esitutkinta oli jaettu tutkinnanjohtajalle, joka oli 16.8.2023 päättänyt esitutkinnan saattamalla asian syyttäjälle syyteharkintaa varten. Syyteharkintaan siirretyn asian oli ratkaissut aluesyyttäjä A nostamalla teoista syytteet Pohjois-Savon kärjäoikeudessa 7.9.2023.

Kärjäoikeuden pääkäsittelyssä syytettä oli ajanut A:n sijaan toinen aluesyyttäjä. Vastaaja, joka oli haastettu uhalla, että asia voidaan käsitellä ja ratkaista hänen poissaolostaan huolimatta, ei ollut saapunut pääkäsittelyyn.

Kärjäoikeus oli tuominnut vastaajan 2.2.2024 syytteen mukaisista teoista sakkorangaistukseen ja tuomio oli jäänyt lainvoimaiseksi. Itä-Suomen hovioikeus oli aluesyyttäjä A:n tuomiovirhekantelusta 23.4.2024 poistanut kärjäoikeuden mainitun tuomion, koska asia oli jo lainvoimaisesti ratkaistu aluesyyttäjän rangaistusmääräyksellä.

Vaikka Itä-Suomen poliisilaitos on lausunnossaan todennut, että sakkovaatimuksen tiedoksiantamisen jälkeisiä tapahtumia ei ole pystytty tarkasti selvittämään, on kuitenkin ilmeistä, että poliisilaitoksella oli menetelty virheellisesti, kun sama asia oli saatettu syyttäjälle sekä sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain mukaiseen menettelyyn että syyteharkintaan. Asiassa saadun selvityksen perusteella virheeseen on vaikuttanut ilmeisesti ensinnäkin se, että esitutkinta oli jäänyt sakkovaatimuksen tiedoksiantamisen yhteydessä päättämättä, ja toiseksi se, että asiaa myöhemmin käsitelleet eivät olleet havainneet asiassa jo annettua sakkovaatimusta. Lisäksi poliisilaitoksen selvityksissä on todettu, että käytännön mukaan tutkintaryhmille kirjattuja rattijuopumuksia ei ole käsitelty sakkomenettelyssä, vaan ne on lähetetty esitutkintapöytäkirjana syyttäjälle.

Poliisihallitus on lausunnossaan todennut pitävänsä tapahtunutta virhettä inhimillisestä virheestä johtuvana. Teon tahattomuus ei kuitenkaan poista menettelyn virheellisyyttä ja sen vaikutuksia. Poliisilaitoksen virheellinen menettely, jonka seurauksena sama asia oli saatettu kahden kertaan syyttäjän ratkaistavaksi, on ollut olennaisesti myötävaikuttamassa siihen lopputu-

lokseen, että vastaaja tuli lopulta tuomioistuimessa tuomituksi sellaisesta teosta, joka oli jo lainvoimaisesti rangaistusmääräyksellä ratkaistu. Itä-Suomen poliisilaitoksen virheellinen menettely on ollut omiaan heikentämään luottamusta rikosprosessijärjestelmän toiminnan asianmukaisuuteen ja vaarantanut epäillyn oikeusturvaa.

1.2 Syyttäjien menettely

Syyttäjälaitoksesta annetun lain (32/2019) 9 §:n mukaan syyttäjän tehtävänä on huolehtia riksoikeudellisen vastuun toteuttamisesta hänen käsiteltävänänsä olevassa asiassa tasapuolisesti, joutuisasti ja taloudellisesti asianosaisten oikeusturvan ja yleisen edun edellyttämällä tavalla.

Mainitun lain 10 §:n mukaan syyttäjällä on itsenäinen ja riippumaton syyteharkintavalta. Syyttäjä tekee itsenäisesti ja riippumattomasti päätösvaltaansa kuuluvat, riksoikeudellisen vastuun toteuttamista koskevat ratkaisut käsiteltävänänsä olevassa rikosasiassa.

Syyttäjien menettelyä koskeneessa selvitys- ja lausuntopyynnössäni pyysin kiinnittämään erityisesti huomiota siihen, olisiko syyttäjien tullut havaita saman asian siirtyminen kahdesti syyttäjälle. Lisäksi syyteharkinnan suorittaneen aluesyyttäjä A:n osalta pyysin kiinnittämään huomiota siihen, että hänelle syyteharkintaan tulleet asiat ovat olleet sellaisia, joista syytteen nostamisen ja tuomioistuinkäsittelyn sijaan olisi voitu antaa sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain mukainen sakkovaatimus. Kun mainitun lain 3 §:n mukaan sakkovaatimus ja rangaistusvaatimus voidaan antaa myös syyttäjän pyynnöstä, pyysin ottamaan kantaa siihen, olisiko A:n tullut selvittää edellytykset sakkovaatimuksen antamiselle ennen syytteen nostamista ja tuomioistuinkäsittelyä ottaen huomioon syyttäjälle laissa säädetty velvollisuus huolehtia riksoikeudellisen vastuun toteuttamisesta taloudellisesti.

Apulaisvaltakunnansyyttäjä on lausunnossaan todennut, että tapahtuma-aikana sakkomenettelyn mukaiset asiat on käsitelty sakko-Aipassa ja syyteharkinta-asiat Sakari-järjestelmässä ja että kyseisistä järjestelmistä ei ollut nähtävissä asian vireilläolo samanaikaisesti toisessa järjestelmässä. Näin ollen sen havaitseminen, että sama asia oli siirtynyt kahdesti syyttäjälle, olisi edellyttänyt asian tarkistamista erikseen.

Kuten apulaisvaltakunnansyyttäjä on lausunnossaan todennut, syyttäjien on lähtökohtaisesti voitava luottaa siihen, ettei esitutkintaviranomainen toimita virheellisesti samaa asiaa syyttäjälle sekä sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain mukaiseen menettelyyn että oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain mukaisesti syyteharkintaan. Yhdyn apulaisvaltakunnansyyttäjän näkemykseen, ettei asiassa kohtuudella ole voitu edellyttää, että sakkomenettelyssä käsittelyssä olleessa asiassa syyttäjän olisi tullut tarkistaa, ettei samaa asiaa ole saatettu esitutkintaviranomaisen virheen vuoksi käsiteltäväksi myös toisessa menettelyssä.

Minulla ei kerrottuun nähden ole aihetta arvostella sakkovaatimuksen ratkaisseen aluesyyttäjä B:n menettelyä siinä, että hän ei rangaistusmääräyksen 19.9.2023 antaessaan havainnut, että sama asia oli toimitettu poliisilta toiselle syyttäjälle myös syyteharkintaan.

Syyteharkintaan siirtyneen asian ratkaisseen aluesyyttäjä A:n menettelyn osalta totean apulais-valtakunnansyyttäjän lausunnossa esittämin tavoin, että Syyttäjälaitoksesta annetun lain 9 §:n vaatimuksen rikosvastuun toteuttamisesta taloudellisesti voidaan katsoa edellyttävän sitä, että syyttäjä käyttää rikosvastuuta toteuttaessaan lähtökohtaisesti kevyintä eli vähiten kustannuksia aiheuttavaa käytettävissä olevaa prosessuaalista menettelyvaihtoehtoa. Sakkomenettely on lähtökohtaisesti tuomioistuinmenettelyä kevyempi menettely ja siten ensisijainen tuomioistuinmenettelyyn nähden sen edellytysten täytyessä. Syyttäjänkin tulisi näin ollen lähtökohtaisesti hyödyntää sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain 3 §:n mukaista mahdollisuuttaan antaa sakkovaatimus oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain mukaisen tuomioistuinmenettelyn sijaan silloin, kun edellytykset tähän ovat käsillä. Menettelytavan valinnassa tulee kuitenkin aina ottaa huomioon kunkin yksittäistapauksen olosuhteet.

Sakon ja rikesakon määräämisestä annettua lakia ja ajokorttilakia sekä eräitä muita näihin muutoksiin liitännäisiä lakeja muutettiin 1.6.2019 voimaan tulleilla laeilla (96-99/2018) tarkoituksena laajentaa sakkomenettelyn tosiasiallista käyttöalaa siirtämällä toimivalta ajokieltoseuraamusten määräämiseen kaikilta osin poliisille. Lakimuutoksia koskeneessa hallituksen esityksessä ([HE 103/2017 vp](#) s. 49-50) todettiin muutosten tarkoituksena olevan mahdollistaa rattijuopumusten käsittely sakkomenettelyssä tavoitteena vähentää syyttäjien ja tuomioistuinten työmäärää ja siten edistää oikeuslaitoksen mahdollisuuksia keskittyä sen ydintehtäviin. Lisäksi sakkomenettelyn käytön laajentamisen nähtiin nopeuttavan rikosasioiden käsittelyä ja parantavan siten oikeuden saatavuutta, koska asioiden käsittely sakkomenettelyssä on keskimäärin nopeampaa kuin tuomioistuimissa. Esityksessä tuotiin esille myös se, että sakkomenettelyyn ei liity yhtä voimakasta pelotevaikutusta kuin rikosasian käsittelyyn käräjäoikeudessa, mutta toisaalta suurin osa rattijuopumuksista käsiteltiin käräjäoikeuksissa jo aiemminkin kirjallisessa menettelyssä.

Aluesyyttäjä A:lle syyteharkintaan siirtyneessä asiassa on ollut kyse rattijuopumuksesta ja kuluneuvon kuljettamisesta oikeudetta, jotka epäilty oli esitutkinnassa tunnustanut. Lainsäätäjän tavoitteena edellä viitatuissa lakimuutoksissa on ollut, että tämänkaltaiset teot käsiteltäisiin tuomioistuinmenettelyn sijaan pääsääntöisesti sakkomenettelyssä, koska sakkomenettelyn käyttö on syyttäjä- ja tuomioistuinlaitoksen kannalta edullista verrattuna tavanomaiseen rikosprosessiin.

Kyseisiä lakimuutoksia koskeneessa hallituksen esityksessä ([HE 103/2017 vp](#)) todettiin, että vuonna 2015 rattijuopumusrikoksesta päärikoksena tuomittiin 6 507 henkilöä, joissa sakkorangaistus tuomittiin 5 967 tapauksessa (s. 6). Esityksessä arvioitiin lakimuutosten merkitsevän

arviolta noin 5 000 rattijuopumusta koskevan asian siirtymistä kirjallisesta menettelystä sakko-menettelyyn ja tämän merkitsevän syyttäjälaitoksen kustannuksen vähenemistä noin 0,6–0,7 miljoonalla eurolla vuodessa ja käräjäoikeuksien kustannuksia arviolta 2,1 miljoonalla eurolla vuodessa (s. 50-51). Tilastokeskuksen tilastotietokannasta saatavien tietojen perusteella vuonna 2023 tuomioistuimessa sakkorangaistus tuomittiin edelleen yhä 3 452 henkilölle tapauksessa, jossa päärikoksena on ollut rattijuopumus.¹ Nyt käsiteltävässä asiassa tutkittavanani ei ole kuitenkaan laajemmin syyt sille, minkä takia vaikuttaisi siltä, että tuomioistuimissa käsiteltävien rattijuopumusta koskevien asioiden määrä ei ole vähentynyt lain muutosten yhteydessä arvioidulla tavalla. Hovioikeuden ilmoituksen kautta tietooni tulleen asiassa on kyse aluesyyttäjän menettelyn lainmukaisuuden arvioimisesta yksittäisessä tapauksessa.

Aluesyyttäjä A:lle syyteharkintaan toimitetusta esitutkintapöytäkirjasta ei ollut ilmennyt sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain 4 §:n 1 momentin mukaista epäillyn suostumusta, joka on sakkomenettelyn käyttämisen edellytyksenä. Apulaisvaltakunnansyyttäjä on lausunnossaan todennut, että aluesyyttäjä A:n selvityksessä todetun mukaisesti sakkomenettelyn käyttäminen olisi näin ollen edellyttänyt syyttäjän pyynnöstä tehtävää lisätutkintaa, jossa epäillyn suostumus sakkomenettelyyn olisi selvitetty. Lausunnossa todetaan, että tällaisesta lisätutkinnasta olisi aiheutunut ylimääräistä työtä sekä pyynnön tekeväälle syyttäjälle että lisätutkintatoimenpiteen suorittavalle poliisille.

Sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain 4 §:n 1 momentin mukaan asia voidaan käsitellä kyseisen lain mukaisessa menettelyssä, jos rikkomuksesta epäilty luopuu oikeudestaan suulliseen käsittelyyn ja suostuu asian ratkaisemiseen kyseisen lain mukaisessa menettelyssä. Pykälän 2 momentin mukaan suostumus annetaan sakkovaatimuksen, sakkomääräyksen, rikesakkomääräyksen tai rangaistusvaatimuksen antavalle tai muulle esitutkintaa suorittavalle virkamiehelle taikka syyttäjälle. Lain esitöissä todetaan, että suostumukselle ei säädetä määräämuotoa, koska se annetaan 2 momentissa tarkoitetulle virkavastuulla toimivalle virkamiehelle. Esitöissä on tuotu esille, että suostumus voidaan antaa myös suullisesti. Suostumus voidaan antaa heti rikkomuksen tekopaikalla tai sen jälkeen tutkinnan myöhemmässä vaiheessa ([HE 94/2009 vp](#) s. 31, [LaVM 9/2010 vp](#) s. 5-6).

Kun A:lle syyteharkintaan tulleesta esitutkintapöytäkirjasta oli ilmennyt epäillyn suostumus kirjalliseen menettelyyn ja tuomioistuimen kirjalliseen rikosprosessiin, asia on ollut syyttäjällä sellaisenaan ratkaisukypsä ilman lisätoimenpiteitä. Sen sijaan sakkomenettelyn käyttämiseksi olisi

¹ Tilastokeskus, Tilastokeskuksen maksuttomat tilastotietokannat. StatFin-tietokanta. Tilasto: 126p - Rangaistukset kansalaisuuden, asuinpaikan ja rikoksen mukaan (käräjäoikeudet ja hovioikeus ensimmäisenä oikeusasteena, rangaistus- ja sakkomääräykset ja rikesakot). Tilastoon valitut muuttujat: 1) Tiedot: Tuomioistumissa sakkoon tuomitut (lkm tai päiväsakkojen lukumäärä), 2) Vuodet: 2015-2023, 3) Asuinpaikka: yhteensä, 4) Kansalaisuus: yhteensä, 5) Rikosryhmä: Rattijuopumus 23:3, 6) Tunnusluku: Rangaistusten lukumäärä
https://pxdata.stat.fi/PxWeb/pxweb/fi/StatFin/StatFin_syyttr/statfin_syyttr_pxt_126p.px/table/table-ViewLayout1/ (katsottu 14.5.2025)

tullut selvittää epäillyn suostumus, jota koskevaa tietoa ei esitutkintapöytäkirjassa ollut. A on selvityksessään todennut, että haastehakemuksen kirjoittamiseen hänellä ei mene sen kauemmin kuin poliisille toimitettavan sakkovaatimuksen kirjoittamiseen ja koska hän oli esittänyt asiaa ratkaistavaksi käräjäoikeudessa kirjallisessa menettelyssä, hän ei myöskään koe, että olisi ollut taloudellisesti halvempaa alkaa selvittämään lisätutkinnalla epäillyltä sitä, antaisiko tämä suostumuksensa sakkomenettelyyn.

Asiassa saadun selvityksen perusteella en voi täysin vakuuttua A:n esittämästä arviosta hänellä käytössä olleiden prosessuaalisten menettelyvaihtojen kustannuksista ottaen huomioon, että mahdollisessa lisätutkinnassa olisi ollut kyse vain sakkomenettelyn käyttöä koskevan epäillyn suostumuksen selvittämisestä. Lähtökohtaisesti epäillyn suostumuksen selvittäminen olisi ollut tehtävissä yhdellä yhteydenotolla eli varsin vähäisellä toimenpiteellä ja tällä olisi voitu mahdollisesti välttää kokonaisuudessaan asian vireille saattaminen ja käsittelyvaiheet tuomioistuimessa. Kun suostumus voidaan sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain 4 §:n 2 momentin mukaan antaa myös syyttäjälle, pidän kyseenalaisena, olisiko poliisin suorittaman lisätutkinnan toimittaminen suostumuksen selvittämiseksi ollut välttämätöntä. Jälkiviisaasti voidaan tietysti sinänsä vielä todeta, että mikäli A olisi lisätutkintapyynnön tehnyt tai muulla tavoin epäillyn suostumusta koskevan kirjauksen puuttumista selvittänyt, olisi oletettavasti viimeistään siinä yhteydessä ilmennyt, että samasta asiasta oli jo annettu sakkovaatimus eikä yhteydenotto epäilylle olisi ollut lopulta edes tarpeen.

Syyttäjällä on itsenäistä ja riippumatonta syyteharkintavaltaa käyttäessään yksittäistapauksissa varsin laaja harkintavalta eri vaihtoehtoja harkitessaan. Kuten apulaisvaltakunnansyyttäjä on todennut, sakkomenettelyn prosessuaaliset edut tuomioistuinmenettelyyn nähden ovat suurimmat silloin, kun poliisi antaa epäilylle sakkovaatimuksen, joka tulee syyttäjälle rangaistus määräyksenä vahvistettavaksi. Ensisijaisesti jo poliisin ja syyttäjän välisen viranomaisyhteistyön avulla tulisi pyrkiä siihen, että esitutkintaviranomaiset ohjaavat teot oikeaan menettelyprosessiin.

Aluesyyttäjä A on jossain määrin voinut luottaa siihen, että poliisi olisi jo selvittänyt sakkomenettelyn käyttämisen edellytyksiä ennen asian saattamista syyteharkintaan, minkä jälkeen hän on tehnyt asiassa syyteharkintaratkaisun niiden tietojen perusteella, joita esitutkintapöytäkirjalta oli hänelle ilmennyt. Se, että sama asia oli esitutkintaviranomaisen virheen vuoksi saatettu syyttäjän käsiteltäväksi myös toisessa menettelyssä ei ole A:lle asiakirjoista ilmennyt. Apulaisvaltakunnansyyttäjä on lausunnossaan todennut katsovalsensa, että A on tehnyt ratkaisunsa syytteen nostamisesta ja sakkomenettelyn edellytysten selvittämättä jättämisestä lain hänelle suoman harkintavallan puitteissa.

Edellä esitetyin perusteluin yhdyn apulaisvaltakunnansyyttäjän näkemykseen ottaen huomioon itsenäistä ja riippumatonta syyteharkintavaltaa käyttävälle syyttäjälle toiminnassaan kuuluva

laaja harkintavalta. Minulla ei ole asiassa aihetta katsoa A:n ylittäneen hänelle syyttäjänä kuuluvaa harkintavaltaansa tai menetelleen asiassa muutoinkaan lainvastaisesti. Myöskään A:n nostamaa syytettä käräjäoikeuden pääkäsittelyssä ajaneen syyttäjän menettelyä minulla ei ole asiassa aihetta arvostella, sillä häneltäkään ei ole voinut vaatia sen tarkistamista, että poliisi oli siirtänyt saman asian virheellisesti syyttäjän ratkaistavaksi myös toisessa menettelyssä.

2 Johtopäätökset ja toimenpiteet

Itä-Suomen poliisilaitoksessa oli menetelty lainvastaisesti, kun sama asia oli saatettu syyttäjälle sekä sakon ja rikesakon määräämisestä annetussa laissa tarkoitetun määräyksen antamista varten että syyteharkintaan. Virheen seurauksena vastaaja oli käräjäoikeudessa tuomittu teosta, josta hänelle jo oli kertaalleen vahvistettu rangaistus.

Valtioneuvoston oikeuskanslerista annetun lain 6 §:n 1 momentin mukaan jos virkamies, julkis-yhteisön työntekijä tai muu henkilö julkista tehtävää hoitaessaan on menetellyt lainvastaisesti tai jättänyt velvollisuutensa täyttämättä, oikeuskansleri voi antaa asianomaiselle huomautuksen vastaisen varalle, mikäli hän ei harkitse olevan aihetta syytteen nostamiseen. Huomautus voidaan antaa myös viranomaiselle tai muulle yhteisölle.

Annan Itä-Suomen poliisilaitokselle edellä mainitusta virheellisestä menettelystään lainkohdassa tarkoitetun huomautuksen.

Asia ei anna aihetta muihin toimenpiteisiini.

Lähetän päätökseni tiedoksi Poliisihallitukselle, valtakunnansyyttäjälle ja asiasta ilmoittaneelle Itä-Suomen hovioikeudelle.

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti.

Apulaisoikeuskanslerin sijainen

Petri Martikainen

Esittelijäneuvos

Juho Lehtimäki